

има като основаніе истенна смѣсль, новоявленна, или знайна, но да е израженна споредъ общія и обыкновенныя способъ. А сички тѣ други пригледванія да спомагътъ за украшеніе тѣхно и пріятность. Буффонъ дава за това добръ примѣръ твореніе то, какъ има вѣчната си направж, дѣйствиува съ сички тѣ творенія: Зема едно семе, кое то по малко развива образы тѣ, до колко то е възможно на това сѣме. Тѣй и челоуѣкъ треба да зема като семе на Слово то единъ мыслъ, да ѣ уработва по легко, сиречь да ѣ пригледва отъ всяка една страна, каквы образы пріема, какви украшения, колко развиванъ, и кога то съ узрѣли размышленія сж напълни умъа отъ нея, и да ѣ разумѣ той добръ, ако и Слогъа му е упражненъ, тогива мыслъ та ся представлява много добръ, и дѣло то става изрядно.

150-о. Защо то сичкитѣ мысли могътъ да ся употребятъ, отъ най проты тѣ до най важны тѣ и высоки тѣ, за това челоуѣческой умъ треба да е убогатенъ отъ знанія, и умудренъ за да рекж тѣй, Слогъа на слово то му да е уработенъ и основанъ, да има упражненіе, за да размыслява и да ся изражаява и да писва важны тѣ, като лесни и общи, и тогива може да сполуче.

Но и това правило е потребно за сички тѣ видове на Слово то. Какъ прочее може да ся различява Писменно то отъ други тѣ? Тако. Други тѣ видове на Слово то сж опредѣленни да ся простиратъ до еди кои предѣли, и иматъ голѣмы длѣжности, н. п. Поезіа та да сотворява, да измышлява и да тичя въ Ідакическіа свѣтъ, да удушевлява бездушны тѣ и проч. Риторика та да ся извысочява колко то може пѣше то Слово (Проза та) безъ да тичя къмъ чудесни, и юще и една та и друга та да повнятъ чи иматъ много слишятели. А Писменна та наука нема такивы длѣжности, нито писва на много, но на единъ пріятель, гдѣ то има свобода да не ся варди, за да не у-